

آن گونه که شایسته است صورت نگرفته و روانپزشکان فعلی سرزمین ما به لحاظ اجتماعی در جامعه پزشکی حضوری کم رنگ تر از دیگر کشورهای جهان دارند.

جالب اینجاست که حضور اجتماعی روانپزشکان نه تنها در نظام سلامت ناکافی است بلکه در پیکره جامعه خود بعنوان متولیان یکی از سه پایه سلامت، به تعریف سازمان جهانی بهداشت (سلامت جسمی / روانی / اجتماعی) نقش درخور توجهی ایفا نمی کنند و جایگاه واقعی خود را پیدا نکرده اند. البته خبر امیدوار کننده ای که امسال در جامعه پزشکی منتشر شد بیانگر آغاز فعالیت انجمن روانپزشکان اجتماعی بود که به عنوان یکی از زیر مجموعه های کارآمد روانپزشکی در پیچه هایی را به سوی آینده روشن تر حضور روانپزشکان در جامعه گشوده است. ضمن آرزوی موفقیت برای اعضای جدید هیات مدیره انجمن روانپزشکی ایران در اینجا گفتگویی کوتاه با دبیر پیشین این انجمن " دکتر پرویز مظاهری" را که برای آشنایی بهتر با انجمن روانپزشکان ایران انجام شده است، تقدیم شما می کنیم:

● انجمن روانپزشکان از چه زمانی فعالیت خود را آغاز کرد و تا پایان این دوره چقدر توسعه یافته است؟

انجمن علمی روانپزشکان از سال ۱۳۴۶ تأسیس شده است. اعضای انجمن ۸۸۰ نفر می باشد و روانپزشکان مهمترین اعضای انجمن می باشند.

انجمن روانپزشکان ایران یک نهاد غیر دولتی، علمی و صنفی است و بطور شاخص ضمن همکاری فعال با وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، سازمان نظام پزشکی جمهوری اسلامی ایران و گروه های روانپزشکی دانشگاه های علوم پزشکی در مسائل مربوط به حیطه روانپزشکی با دارا بودن ۱۵ شعبه در سراسر کشور اقداماتی را در هشت محور انجام می دهد.

محور اول: برگزاری همایش سالانه در اواخر آبان و اوایل آذر هر سال و ارائه ده ها مقاله و سخنرانی.

محور دوم: برگزاری ۱۵-۱۰ برنامه بازآموزی تخصصی جهت ارتقاء سطح علمی و آگاهی روانپزشکان و پزشکان عمومی.

محور سوم: انجام سخنرانی های ماهیانه با حضور روانپزشکان در مورد جدیدترین یافته های علمی تخصصی روانپزشکی.

محور چهارم: اظهار نظر کارشناسی و مشورتی در زمینه آموزشی، پژوهشی، درمانی و صنفی.

محور پنجم: با توجه به عضویت در انجمن جهانی روانپزشکان، همکاران بطور فعال در کنگره های بین المللی شرکت و به ایراد سخنرانی و ارائه مقاله می پردازند.

محور ششم: انتشار یک فصل نامه و چاپ مقالات، اخبار و اطلاعات روانپزشکی.

محور هفتم: تأسیس سایت انجمن به آدرس www.psychiatrist.ir

محور هشتم: فراهم نمودن زمینه مناسب انجام پژوهش های مرتبط با روانپزشکی.

چرا روانپزشکی

جایگاه واقعی خود را

در جامعه پزشکی ایران ندارد؟

به مناسبت انتخابات و معرفی اعضای جدید هیات مدیره انجمن روانپزشکی ایران:

حدود ۱۴ سال پیش یعنی در سال ۱۳۷۲ که هنوز نشریات پزشکی عمومی برای علاقمندان غیر پزشک منتشر نمی شد، مقاله ای را در نشریه شفا که در آن زمان با کمک انجمن حمایت از بیماران کلیوی منتشر می شد، درباره جایگاه رشته روانپزشکی منتشر کردم که بیشتر بر این حقیقت تمرکز داشت که روانپزشکان، پزشکان بیماران بستری در بخش روان نیستند بلکه آنها پزشکانی هستند که باید در تمامی مسائل روحی، عاطفی و ذهنی که غلبه بر آنها دشوار شده و گاهی زمینه افسردگی یا دیگر بیماری های روان را پدید آورده است، با آنها مشورت کرد.

شکی نیست که تلاش های تمامی پزشکان، خبرنگاران، نویسندگان و اهل نقد و نظر در این سالها چنان ثمربخش بوده است که امروزه بسیاری از مردم بدون ترس از انگ بیمار روانی بودن وقت ملاقات از روانپزشک می گیرند و از مشورت این گروه از متخصصان بهره مند می شوند. اما نکته در اینجاست که هنوز جامعه پزشکی کشور و دست اندرکاران حوزه های مختلف خدمات سلامت، همچون عموم مردم با روانپزشکی آشتی نکرده اند! هنوز جایگاه مشاوره روانپزشکی یا روانشناسی پیش از اعمال جراحی سخت و درمان های پیچیده برای آماده ساختن بیمار از نظر روحی روانی در نظام سلامت خالی است. هنوز قبل از اعمال زیبایی چون رینوپلاستی این امر بررسی نمی شود که آیا داوطلب جراحی فردی نیست که دچار احساسی زودگذر یا افسردگی خفیف شده و ممکن است با این گونه تغییرات ظاهری حالش بهتر نشده بلکه با نارضایتی از نتیجه عمل اوضاع وخیم تری پیدا کند. حتی پس از تشخیص بیماری های لاعلاج چون سرطان و اتفاقات ناگواری که معلولیت هایی برای افراد پدید می آورد مشاوره روانپزشکی جایگاه مشخصی ندارد!

بررسی سوابق انجمن های علمی تخصصی این رشته که اکنون چهار دهه در کشور فعالند مبین این واقعیت است که با وجود تلاش های ارزشمند در درون جامعه روانپزشکان برای ارتقاء دانش و آگاهی اعضا، متأسفانه اقدامات چشمگیری برای ورود این رشته به عرصه سلامت جامعه

